

[Elsa-Merete Ross.]

blive lidt tåleligere for beboerne uden dog at bringe dem op på blot en nogenlunde rimelig standard. Man risikerer samtidig, at ejendommene så bliver skubbet lidt længere tilbage i saneringskøen, til trods for at de faktisk burde saneres totalt.

Ingen af os i udvalget er blind for de store problemer, der her foreligger, men det har ikke været muligt at nå en indgående behandling af disse spørgsmål nu. Som det fremgik af forhandlingerne om lejeloven, er ministeren indstillet på at tage disse spørgsmål op i forbindelse med en samlet vurdering af hele saneringsproblemet, og jeg håber, at det kan finde sted snarest i leje- og boligsudvalget, for det er nødvendigt, at vi får en hurtigere sanering i gang og får truffet bestemmelser om, hvordan man bedst hjælper de mennesker, der, inden saneringen er gennemført, fortsat skal leve i fugtige og mørke og på andre måder uhensigtsmæssige lejligheder.

Jeg skal opfordre til at stemme for de af boligministeren stillede og af udvalget tiltrådte ændringsforslag.

Kai Moltke: For mit vedkommende er det vigtigst, at der her er indgået en forpligtelse på et felt, som i og for sig kun har perifer forbindelse med vurderingen, nemlig spørgsmålet om saneringsejendomme. Det er jo, ligesom man, hvor man støder på disse betragtninger om sanering, samtidig vækker tingets og udvalgets dårlige samvittighed. Vi har nu siden 1959 haft en lovgivning, som har vist sig absolut ineffektiv, og som man først i 1966 begynder at tage op til behandling. For jeg gjorde mig jo den ulejlighed i udvalget at rejse spørgsmålet om, hvor meget der er ydet gennem de forskellige hidtil gældende saneringslove. Saneringsbestemmelserne i lov om boligbyggeri er virkelig i løbet af en 7-årig periode blevet udnyttet med betydelige tal som 1 mill. kr. fordelt over 7 år, mens der samtidig er ydet $\frac{1}{2}$ million til lejeres overtagelse af ejendomme. Se, når en lov har været gældende i 7 år og har vist sig så ringe i praksis, må jeg virkelig komplimentere både boligminister og udvalget for, at man endelig erkender, at man vistnok skal tage denne lovgivning op til revision.

Hvis vi ser på saneringsloven, har vi jo

det samme resultat. Over den 7-årige periode er der i alt brugt 31 mill. kr., mens rådighedssummen alene i lov om boligbyggeri var fastsat til 12 mill. kr. årligt. Så er der ganske vist dertil 11 mill. kr.s tilskud og så en bemærkning om, at pengene ganske vist ikke er udbetalt, fordi en del af sagerne ikke er afsluttet. Så ringe ser det altså ud, og jeg tror, at noget af det, som vi i udvalget kan være fuldstændig enige om, også med hr. Hastrup fra de konservative, er, at det ikke er et øjeblik for tidligt, at saneringsproblemerne stilles i forgrunden i dette land.

Men så er der vistnok en anden ting, som der endnu hersker nogen uenighed om, og som vi må se at få afklaring over. Skal folk betale højere husleje for at bo i en lejlighed, som er sundhedsfarlig, uforsvarlig som beboelsesejendom, eller skal de vente med at betale højere husleje, indtil ejendommen er kommet i en bedre forfatning? Det er jo på dette punkt, der hidtil har været divergens i udvalget, og jeg må sige, at hvis der overhovedet skal være mening i loven om lejevurdering, kan man givetvis kun betale en højere husleje i samme takt, som kvaliteten og boligstandarden er hævet. Det vender vi jo altså tilbage til. Jeg tror, at det er godt, når den socialdemokratiske ordfører, hr. Axel Ivan Pedersen, understreger, at eftersom vi har kortlagt en meget stor del af hovedstaden, vil det være naturligt, at vurderingsrådene — og det ønsker jeg understreget her fra talerstolen — henter oplysning i resultaterne af dette undersøgelsesarbejde om brugsværdier, i særdeleshed med hensyn til ejendomme opført før år 1900 og ejendomme, der i kvalitet ikke befinder sig på en bedre standard, end det er tilfældet her. Det er et fremskridt. Det er en ny faktor, som jeg glæder mig over er kommet ind i billedet.

Jeg må også sige, at jeg skal udelt godkende, at man fjerner skyldrådet som vurderingsinstans, for skyldrådet er jo en instans, som er vant til at bedømme en ejendoms værdi, ikke efter brugsværdien og endnu mindre ud fra en abstrakt brugsværdi, men i handel og vandel og forretning og alt det andet, som netop ikke skal danne grundlag for disse specielle vurderinger; derfor hilser jeg med glæde skyldrådets forsvinden ud af denne lov.